

rent ud kaldte sin enfoldige Forargelse. Han mindedes navnlig een Ting, der nu helt forsonede ham med den elskovsglade Frue; det var den Maade, hvorpaa hun havde tildækket Barmen, da han var ved at gaa. Det havde i Grunden været næsten rørende. Og disse Roser paa Neergaards Kiste. — Hun maatte jo altsaa virkelig have elsket ham. Hvad var der i Grunden at oprøres over? Livet tog nu engang ikke smaalige Hensyn. Det krævede at røre sig, og hvor det rejste sig i sin Vælde, sprængte det alle Vedtægter. I Virkeligheden var der snarest noget ophøjet, noget næsten religiøst betagende ved en saadan ubetvingelig Elskovsdrift, der overvandt alle Hjertets Smaafofnemmelser, ja selv Dødens Uhygge. En saadan uforfærdet altforglemmende Hengivelse til Naturen var maaske netop Livets højeste Udtryk. De „Mørkets Magter“, han havde rystet for, da han stod foran hendes Seng og trods sine Samvittighedskvaler endnu følte sig mægtig hængt til hendes hvide Favn, — det var selve Naturgrunden i ham, det var selve hans Væsens Urkraft, der brød op gennem Lag paa Lag af Aartusinders Fordomme. Ja, saadan var det! Der fandtes intet andet Helvede end det, som Menneskene selv skabte sig i deres Troldefrygt for Livets Lyst og Kødets Almægtighed. Og Mands og Kvindes Favntag var det Himmerige, hvor der var Glemsel for alle Sorger, Tilgivelse for alle Synder; hvor Sjælene mødtes i skyldfri Nøgenhed som Adam og Eva i Paradisets Have.

Der var et halvglemt Ord, en uklar Erindring, der pludselig tegnede sig for ham som med luende Ildskrift. Det var Neergaards spottende Ytring om hin Eventyrets Bondedreng, som drog ud i Verden for at vinde et Kongerige men idelig saae sig